

(המשך מעמוד 15)
 יותר מאשר בודדים מהם. המתנחלים הצועדים על הכביש ממהרים להסתתר בשוליו, ממש כמו בפעולת-קומנדו, בכל פעם שנראים אורות מכונית קרבת. כאשר החיילים מצליחים לזהות קבוצת מתנחלים כלשהי הם ממהרים לרוץ לעבר ההרים. פה ושם מתגלה חייל, או קבוצת חיילים עקשניים, הדולקים על הטראסות אחרי צעירה דתית, או אחר אב הנושא על כתפיו את בנו הקטן. אולם בדרך-כלל מתעצלים החיילים לרוץ. מה טעם לתפוס מתנחל או שניים לעומת זרם-האדם האדיר? מול דבאני, צעירה הימניה חגיגית, סטודנטית לפילוסופיה יהודית באוניברסיטת בר-אילן, כמעט שנשברה במסע הרגלי הארוך. אולם כשהיא מבחינה בקבוצת חיילים המתקרבת אליה, היא שועטת במהירות לעבר ההרים, עושה איגוף בן כמה קילומטרים. ומגיעה לנביצאלה מכיוון מזרח.

„הם היכו חייל שלי!“

ב מקום אחר, ליד מחסום מאלטר, אשר חייליו נשלחו למשימת-הפינוי, לתפוס עיתונאי. דב גורד את העיתונאי לעבר אוטובוס החונה במקום, ומציג בפניו חייל, עולה מגרזיה: „הם, אלה שבאים כאילו לשמור על המולדת, היכו חייל שלי!“ הוא מתייפח כמעט. „הבחור הזה עלה רק לפני חודשיים מגרזיה, תראה מה הם עשו לו!“ ואומנם, החייל, שאינו מבין מה פשר המהומה שמקים המפקד סביבו, מעלה חיוך מבויש על פניו, ומראה את סימני המתיחות על פניו. „אם היה לי רובה, הייתי יורה בהם!“ קורא דב. אם-כי הוא יודע היטב שהתוראות שהוא-עצמו נתן, ואמרות

כוח מול כוח. כח דל של טירונים הוצב בלי-התנחלות הראשון מול הזרם האדיר של המתנחלים. הטירונים, עולים חדשים, לא הבינו כיצד ומדוע נלחמים בהם אחיהם היהודים, אולם במהרה הפכה המלחמה לתיגרות-ידיים אלימות, כאשר המתנחלים התנפלו על חיילי המחסומים, רמסו אותם ופרצו דרכם, כשהם מותירים נפגעים.

העימות

דורסים יאת החיילים

שכל חייל שיירה, אפילו באוויר, יעמד למישפט צבאי. אלוף פיקוד-המרכז, יונה אפרת, מודיע בקשר, מסביבות יריחו, כי התנחלות פוני-תה. חיילי הצליחו למצוא כ-60 מתנחלים, להעלות אותם על אוטובוס ולפנותם לירד-שלים. אולם צה"ל אינו יודע כי באותה עת עצמה התנחלו כ-200 צעירים אחרים, ובראשם רבה של קריית-ארבע, הרב לוינגר ואיש גוש-עציון חגן פורת, מי שנפצע קשה בקרב על גדות תעלת-סואץ במלחמת יום-כיפור, ליד מינור סנס-ג'ורג' שבואדי קלט, מרחק קילומטרים ספורים מיריחו, קבוצה אחרת, בת 100 מתנחלים התנחלה במעלה-הארזים, וזוים של למעלה מ-1000 מתנחלים נוספים מתקדם בדרכיס-לא-דרכים, עלימנת להצטרף אליהם.

יום רביעי 9.10, שעה 12.00

ראש המטה היה מרוצה. הוא הציב מיספר אוטובוסים ליד מישפת נביצאלה, וכל מתנחל שהגיע ליעד, העמט על האוטובוס. באלחוט הוא מבשר למפקדיו כי הצליח במשימה, ושבר את ההתנחלות. יש לו עוד בשורה טובה. הוא הצליח לגרש עיתונאים שהתפלחו, למרות אזהרותיו הקודמות, ואף עצר שניים מהם: את יוסי בר, כתב דיועות-אחרונות, ודוד ארון, כתב הטלוויזיה. השניים, אשר הצליחו בינתים להתחבב על החיילים שעצרו אותם, התחמקו מהאוטובוס שאליו הובלו. באותה שעה מתכנסים למעלה מ-200 מתנחלים בנקודה שצויינה על המפה שלהם כיעד אלטרנטבי, במידה שיפגשו מנבי צאלח — הכפר דיר גיזאם, המרוחק כדי שלושה קילומטרים מהמקום עליו שולט ראש המטה. המתנחלים פותחים בתפילה ומתארגנים לקראת הלילה.

יום רביעי 9.10, שעה 16.00

השומר-הצעיר מארגן אפגנה. פעילי הודיעו מיספר פעמים ברדיו, בצומת כביש ירושלים-לטרון, במקום מצויים עשרות

רבים מול אחד
 מכונית מנסה לפרוץ את אחד המחסומים, בעוד מיספר מתנחלים מתנפלים על חייל המנסה לבר לוס את המכונית בגופו. את האות לפריצת המחסומים נתן מאיר הרציוו, שפרץ ראשון את המחסום, כשהוא נוהג בפראות בטנדר שלו. במחסום קודם הסתער הרציוו, ברגל, על קונצרט-ינת-חתייל לסלקה. מי שהיה ידוע כגיבור מילחמות ופעולות-תגמול רבות, נלחם הפעם נגד חיילי-טירונים, והסית מתנחלים. למחרת נסאט עליו העניין, וחזר לביתו.

לא יכולים
 הציע מנהיג ה- מתנחלים, חגן פורת, לחיילי צה"ל, לומר למפקדיהם כא- שר יקבלו פקודה לפנות את המתנחלים. המפקדים לא הפרישו למתפרעים לנואם בפני החיילים ולהסיתם להפרת פקודות.